

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupen Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem se sídlem Paroubkova 228, Domažlice, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2022, č. j. 17 A 103/2021 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se **o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 10. 2021 č. j. PK-DSH/10764/21 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkového oddělení (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 3. 2021 č. j. 4128/2021/PO (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, kterého se dopustil tím, že dne 20. 7. 2020 v 17:13 hod. řídil motorové vozidlo Hyundai Elantra, RZ X, na silnici I. třídy č. 26 ve směru na Holýšov v obci Ohůčov a v prostoru u autobusové zastávky před domem č.p. 20 mu byla naměřena rychlost po odečtení odchylky v obci 64 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta 1 900 Kč a náhrada nákladů řízení 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud neshledal

zásah do práva žalobce na spravedlivý proces tím, že žalovaný akceptoval, že v prvostupňovém rozhodnutí zcela chybí poučení. Žalovaný se s tímto pochybením správně vypořádal, neboť poukázal na ustanovení správního řádu, podle kterého je v případě absence poučení možné podat odvolání v náhradní lhůtě 90 dnů a tato lhůta byla v daném případě dodržena.

[3] K námitce, že žalobci nebylo na místě poskytnuto policisty zákonné poučení, považoval krajský soud za prokázané, že žalobce byl řádně vyzván k předložení dokladů a k podrobení se dechové zkoušce. Oběma těmito výzvám vyhověl, tudíž nelze mít za to, že by byly nesrozumitelné a v důsledku toho i nezákonné. K absenci poučení o možnosti nevypovídat, pokud by si tím mohl způsobit trestní stíhání, a o právu vyjádřit se k úkonům policie, krajský soud uvedl, že z ničeho nevyplývá, že by byl žalobce nucen se vyjadřovat k danému přestupku. Naopak se k oznámení přestupku podrobně písemně vyjádřil. Proto nelze dospět k závěru, že by absence žalobcem uváděných poučení mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Oznámení o přestupku není úkonem ve správním řízení, o němž by bylo nutné pořizovat protokol podle § 18 správního řádu, jak žalobce namítal. Krajský soud nepřisvědčil rovněž námitce, že žalobci nebyl na místě umožněn náhled na způsobilost měřícího zařízení, neboť z právních předpisů nevyplývá, že by policisté byli povinni předkládat na místě kontroly ověřovací, příp. i kalibrační list radarového rychloměru. Způsobilost zařízení byla dodatečně doložena platným ověřovacím listem.

[4] K tvrzeným rozporům ve výpovědích svědků krajský soud uvedl, že v podstatných okolnostech týkajících se spáchání přestupku a následného průběhu kontroly se jejich výpovědi navzájem doplňují a jejich věrohodnost není nijak snížena. Pokud jde o dvojí zaškrtnutí právní kvalifikace skutku v oznámení o přestupku, tato situace byla vysvětlena v úředním záznamu, dle něhož byla oprava provedena ještě v přítomnosti žalobce. Nelze tak žalobci přisvědčit, že mu nebylo známo, z jakého přestupku je podezřelý. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že se žalobce nemohl vyjádřit k úřednímu záznamu sepsanému PČR po oznámení o přestupku, neboť úřední záznam slouží pouze jako další podklad pro rozhodování.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se neprovedení výslechu svědků navržených žalobcem, jelikož provádění těchto výslechů by bylo nadbytečné. Stejně tak neshledal důvodnou ani námitku, podle níž žalobce podal 9. 3. 2021 proti postupu správního orgánu stížnost, jejíž součástí byla i námitka podjatosti a žádost o změnu místní příslušnosti. Podle obsahu podání se jednalo o stížnost proti postupu správního orgánu při jednání v souvislosti nepodepsáním protokolu, nikoli o námitku podjatosti. Nevyrozumění žalobce o tom, že námitce stran místní příslušnosti nebylo vyhověno, pak nelze samo o sobě považovat za vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

III.

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud nesprávně posoudil procesněprávní otázku podmínek pro rozhodnutí správních orgánů. Zároveň se

pokračování

nevypořádal s výraznými rozpory ve svědeckých výpovědích, chybně interpretoval některé ze žalobních bodů a neprovedl zásadní důkaz ve formě kamerového záznamu z průběhu dopravní kontroly.

[7] Upozornil, že v rozsudku krajského soudu není uveden žádný odkaz na relevantní judikaturu. Neprovedení kamerového záznamu v rámci dokazování před soudem považuje za opomenutý důkaz. Tento by podpořil jeho žalobní tvrzení o absenci poučení na místě, s nímž se krajský soud nevypořádal. Dále namítá, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

[8] Nesouhlasí s názorem o nedůvodnosti námitky týkající se chybějícího poučení v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stěžovatel v žalobě rozporoval nejen absenci poučení, ale i to, že i přesto nebylo shledáno pochybení stran porušení procesních práv stěžovatele. V takovém případě mělo být vydáno opravné rozhodnutí, které by poučení obsahovalo. Tím došlo k zásahu do práva na spravedlivý proces. Kamerový záznam z průběhu dopravní kontroly zřetelně prokázal, že stěžovatel nebyl policisty poučen. Nejen o tom, že není povinen vypovídat, nýbrž i o tom, že je oprávněn odmítnout dechovou zkoušku. Policista sám uznal pochybení, pokud uvedl, že na místě kontroly poučení neprovádí.

[9] Krajský soud se podle stěžovatele rovněž nevypořádal s námitkou, že „*oznámení o přestupku je učiněno formou protokolu (neboť správní řád nepracuje s pojmem úřední záznam)*“. Soud se s touto námitkou ve vztahu k chybně vyplněnému oznámení o přestupku nevypořádal a žalobní námitku dezinterpretoval, pakliže uzavřel, že oznámení o přestupku není úkonem ve správním řízení, o němž by bylo nutné pořizovat protokol dle § 18 správního řádu. Stěžovatel však nenamítal nutnost sepsání protokolu ve vztahu k oznámení o přestupku, nýbrž namítal, že oznámení o přestupku má formu protokolu. Žalovaný ani soud se rovněž nevypořádali s námitkou nepředložení dokladů o způsobilosti měřícího zařízení. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 As 242/2017-50. Stěžovatel při kontrole vznesl jak požadavek na přezkoušení, tak na doložení kalibračního listu. Krajský soud k tomu nesprávně uvedl, že povinnost předložit uvedené doklady z právních předpisů nevyplývá. Rovněž je zcela mylná argumentace, že se svědecké výpovědi v podstatných okolnostech doplňují a jsou shodné. Jestliže krajský soud uzavřel, že postup policistů, kteří dodatečně vytvořili úřední záznam (jenž měl sloužit k opravě chybně vyplněného záznamu o podezření ze spáchání přestupku), byl v souladu se zákonem, došlo tím k zásahu do práv stěžovatele. Na záznam o podezření ze spáchání přestupku je třeba analogicky pohlížet jako na usnesení o zahájení trestního stíhání, či ve zkráceném řízení jako na oznámení o zahájení podezření. Záznam trpěl vadou v tom smyslu, že se měl stěžovatel dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. a zároveň přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Obě tato ustanovení si vzájemně odporují, tudíž nelze shledat tuto vadu bezvýznamnou. I v tomto případě došlo porušení práva na spravedlivý proces a tuto vadu nemohl zhojit ani úřední záznam sepsaný policisty bez přítomnosti stěžovatele.

[10] Nesouhlasí ani se závěrem o nadbytečnosti provedení výslechu svědků (posádky jiného vozidla) neboť nelze předvídat, jak budou tito svědci vypovídat. Považuje to za opomenutý důkaz a porušení práva na spravedlivý proces. Trvá také na tom, že je podstatné,

jakým způsobem byli svědci – policisté předvoláni. Pokud by se totiž nejednalo o příslušníky policie, správní orgán I. stupně by jistě doručoval zákonným způsobem. Jedná se o ukázkový exces a uplatnění svévole.

[11] Stěžovatel nesouhlasí s argumentací ve smyslu, že soud doplnil dokazování, pakliže pouze přečetl vyjádření úřední osoby, jež stížnost, resp. námitku podjatosti a námitku místní nepřislušnosti vyřizovala, neboť si nelze představit situaci, kdy by tato úřední osoba uznala svoji chybu a opravila svůj postoj k podaným námitkám. Možnou podjatost úředních osob nezakládá toliko poměr k věci či účastníkům řízení. Vydání prvostupňového rozhodnutí bylo zatíženo překážkou řízení, neboť nebylo rozhodnuto ani o námitce podjatosti, ani o námitce místní nepřislušnosti srozumitelným způsobem.

[12] Nepovažuje za správný ani dovětek, že nedošlo k žádnému porušení právních předpisů, jež by mělo vliv na zákonnost řízení, jež krajský soud považuje za standardní právní formulaci. Takový názor je alibistický a bagatelizuje význam nedodržení procesních právních předpisů a základních práv stěžovatele. Napadené rozhodnutí i napadený rozsudek jsou nepřezkoumatelné.

[13] S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření ke správní žalobě. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

IV.

[15] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Otázce přijatelnosti kasační stížnosti se ostatně stěžovatel vůbec nevěnoval a ani náznakem neuvedl, proč by snad jeho kasační stížnost měla být přijatelná.

[16] Nejvyšší správní soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného i napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Pouze je-li napadený rozsudek (rozhodnutí) přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí žalovaného i krajského soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán, resp. soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů

pokračování

nebo při utváření právního závěru nebo z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné a proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou.

[17] K tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i správního soudu, kteří se podle stěžovatele nevypořádali se všemi jeho námitkami, lze uvést, že se žalovaný i krajský soud přesvědčivě a úplně vypořádali s důvody, pro které bylo shledáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Shodně k tomu přistupuje i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu [např. rozsudek ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Afs 31/2018-26, podle kterého *„Nejvyšší správní soud i Ústavní soud již dříve aprobovaly možnost, že krajský soud či žalovaný správní orgán nemusí reagovat na každou jednotlivou dílčí námitku či tvrzení, postaví-li vedle těchto námitek vlastní ucelenou argumentaci, kterou logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08)“*].

[18] Stěžovatel k tvrzené nepřezkoumatelnosti namítá, že se krajský soud při rozhodování neopřel o žádnou judikaturu, čímž je napadený rozsudek nedůsledný a nedostatečně zdůvodněný. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je nutné přistupovat zdrženlivě. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, konstatoval, že *„[n]aopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (osobami zúčastněnými na řízení)“*. Krajský soud se žalobními body relativně stručně, leč dostatečně, zabýval, a z jeho rozsudku je dostatečně zřejmé, proč je neshledal důvodnými. Skutečnost, že krajský soud při rozhodování neodkazoval na související judikaturu krajských soudů či Nejvyššího správního soudu, nemůže sama o sobě založit nepřezkoumatelnost jeho odůvodnění. Odkazy na související judikaturu slouží především k upozornění účastníků řízení, že se správní soudy již v minulosti obdobnou problematikou zabývaly a s jakým výsledkem. Jakkoli tedy zpravidla bývá soudní rozhodnutí přesvědčivější, pokud odkazy na judikaturu obsahuje, neznamená to na druhé straně, že pokud tomu tak není, jde o rozhodnutí bez dalšího nepřezkoumatelné. Krajský soud rovněž dostatečně odůvodnil, proč neshledal nezákonným postup policistů provádějících měření rychlosti (odst. 14 a násl. rozsudku). Krajský soud se dostatečně věnoval provedení důkazu kamerovým záznamem ve správním řízení a uzavřel, že z něj bezpečně plyne, že byl stěžovatel vyzván k předložení dokladů a podrobení se dechové zkoušce. O dostatečné konkrétnosti těchto výzev svědčí i to, že se jim stěžovatel podrobil. Námitku vytykající správním orgánům neprovedení výslechu svědků lze ve shodě s krajským soudem považovat za nedůvodnou a případné provádění dokazování tímto směrem za nadbytečné. Ani stěžovatel nevyvrací argument krajského soudu, že z kamerového záznamu vyplývá, že případné další vozidlo s uvedenými svědky nebylo natolik blízko vozidla stěžovatele, aby se mohli tyto osoby případně relevantně vyjádřit k tomu, jakou rychlostí vozidlo stěžovatele v rozhodné chvíli jelo. Způsob vypořádání těchto námitek a neprovedení navržených úkonů krajským soudem proto nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá. Nejvyšší správní soud proto uzavírá,

že z napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy krajského soudu, je z něj zřejmé, z jakých důvodů krajský soud považoval žalobní námitky za nedůvodné a proč přistoupil k zamítnutí žaloby. Napadený rozsudek krajského soudu nedostatkem důvodů netrpí.

[19] Podle § 83 odst. 2 správního řádu *v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.* Správní řád tedy obsahuje výslovnou úpravu pro případ chybějícího, neúplného či nesprávného poučení o možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně opravný prostředek. Ani krajský soud netvrdil, že by absencí poučení nedošlo k procesní vadě. Vzhledem k okolnostem projednávané věci, kdy stěžovatel podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ve lhůtě předpokládané citovaným ustanovením správního řádu však uzavřel, že zjištěné pochybení nemělo v konkrétní věci vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a postupu, který jeho vydání předcházela. Pokud tedy stěžovatel v kasační stížnosti setrvává na tom, že se jednalo o nestandardní postup a že došlo k pochybení, lze mu v tomto přisvědčit, ovšem s dodatkem, že v jeho důsledku nebyla práva stěžovatele zkrácena. Opravný prostředek stěžovatel podal a bylo o něm předepsaným způsobem rozhodnuto.

[20] Rovněž tvrzená absence poučení o právu nevypovídat nezakládá nezákonnost správních rozhodnutí či nezákonné vedení předchozího správního řízení. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány měly dostatečné podklady, aby vyhodnotily přestupkové jednání stěžovatele. Stěžovatel se k oznámení o přestupku vyjádřil a předložil vlastní vyličení rozhodných skutečností. To, že jim správní orgány nepřisvědčily, nelze hodnotit jako nerespektování procesních práv stěžovatele, ale případně jako otázku věcné správnosti obou správních rozhodnutí a následného rozsudku krajského soudu.

[21] Žádnou dezinterpretaci žalobního bodu Nejvyšší správní soud neshledal ani pokud jde o formu oznámení o přestupku. Podle § 18 odst. 1 správního řádu se *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.* Krajský soud správně uvedl, že protokol se pořizuje v průběhu správního řízení. Jedná se o listinu reagující na úkony prováděné ve správním řízení, přičemž oznámení o přestupku takovým úkonem není. Mimoběžné jsou proto případné úvahy nad náležitostmi protokolu v souvislosti s oznámením o přestupku.

[22] Nedůvodné jsou rovněž námitky týkající se dokladů o způsobilosti měřícího zařízení. Z oprávnění v § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, upravující povinnost uživatele měřidla požádat o přezkoušení stanoveného měřidla na žádost osoby, která může být dotčena jeho nesprávným měřením neplyne, že by byli policisté povinni předkládat na místě kontroly ověřovací či kalibrační list radarového rychloměru. Stěžovatel věcně netvrdí, proč se domnívá, že mu takové oprávnění přímo při provádění kontroly na místě svědčí, setrvala zůstává v rovině přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a krajskému soudu vytýká, že se s jeho námitkou nevypořádal. Tak tomu však není, krajský soud v odstavci 17 zřetelně vyslovil názor k této otázce (že kontrolovanému takové oprávnění přímo při provádění kontrole nesvědčí). Bylo případně na stěžovateli pokusit se

pokračování

jej v kasační stížnosti vyvrátit. To však stěžovatel nečiní. Lze v této souvislosti poukázat např. na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011-115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015-56 Nejvyšší správní soud uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“ Stěžovatel tedy může požádat o přezkoušení stanoveného měřidla, to však současně neznamená, že je této žádosti příslušník povinen vyhovět na místě. Je třeba připomenout, že ve správním spise se nachází ověřovací list autorizovaného metrologického střediska ze dne 13. 2. 2020 č. 030/20 ústící v závěr o tom, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti.

[23] Rovněž zdejší soud neshledává, že by dílčí odlišnosti ve výpovědích svědků vedly k rozdílným závěrům o spáchaném skutku. Stěžovatel se, navzdory obsáhlosti kasační stížnosti, i v tomto případě omezuje na negaci odůvodnění krajského soudu a obecná tvrzení o tom, že jsou tvrzení krajského soudu „zcela mylná“ či obecná tvrzení o značných rozporech ve svědeckých výpovědích s odkazem na žalobní tvrzení. Ani z nich však žádné zásadní rozpory dovodit nelze. Pokud při výpovědi jeden z policistů uvádí, že poučení neprovádí a druhý uvedl, že poučení provedl kolega a předpokládá, že správně, nelze v tom shledat závažný věcný rozpor. Druhé tvrzení totiž není v rozporu s tvrzením prvním, a ani z něj se nepodává, že by poučení proběhlo a jak. „Pouze“ se odkazuje na případný postup druhého policisty. Obstojí proto názor krajského soudu, že dílčí odlišnosti ve výpovědích svědčí spíše jejich věrohodnosti.

[24] Ke stížnosti proti postupu správních orgánů lze uvést, že byla krajským soudem řádně posouzena. Z jejího obsahu nevyplývá, v čem stěžovatel spatřuje podjatost, pokud upozorňuje na postavení zpracovávajícího pracovníka. Je sice pravdou, že podjatost úřední osoby nezakládá toliko jen poměr k věci či účastníkům řízení, avšak z uvedeného nelze dovodit, že je namítána právě podjatost, nýbrž se jeví, že se jedná o stížnost na postup oprávněné úřední osoby v řízení. K nevyrozumění stěžovatele o nevyhovění žádosti o změnu místní příslušnosti zdejší soud dodává, že ačkoliv se jedná o pochybení správního orgánu I. stupně, nemá toto pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí. K tomu pak správně krajský soud podotkl, že v rámci odvolání stěžovatel tuto skutečnost nenamítal a brojil proti ní až v řízení o žalobě.

[25] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2023

David Hipšr
předseda senátu